

EDITORIAL

Preguntes des del sobiranisme

Els resultats de les eleccions al Parlament ja són sobre la taula. CiU ha deixat el PSC a onze escons de distància però ha vist com en la mateixa nit electoral el PSC i ICV reclamaven obertament repetir el tripartit mentre que ERC no ho deia tan clar però ho deixava entendre. Mas ha anunciat que intentarà governar però ho té difícil. Ha fet una campanya que tancava les portes a molts pactes i ara haurà de fer front a unes negociacions complicades, especialment si el PSC no s'arronsa. Els socialistes han estat els principals derrotats. Si governen, a més, ho faran en una posició més feble dins el tripartit i encara cal saber què n'opina de tot això el PSOE. Però governar efectivament poden governar. Els pactes, doncs, passen a primer pla, però en joc hi ha més que un govern.

Les eleccions de fa tres anys van donar un tomb espectacular a la política catalana. Es va fer factible l'alternança de la mà del PSC però molt especialment gràcies a Esquerra Republicana, que va triar prioritzar el seu component d'esquerres sobre el nacional. Ara és lògic que vulgui seguir el mateix camí, possible. Iniciativa, a més, ha tret uns bons resultats i disputa clarament a Esquerra el vot jove. Aquests són elements que podrien jugar a favor de la reedició d'un pacte d'esquerres. Però des del punt de vista nacional hi ha tres elements més que criden l'atenció. Primer que CiU no ha guanyat com esperava però ha guanyat amb molta claredat, arreu del país. Segon que Montilla no és Maragall i el PSC actual és molt menys catalanista que el de fa tres anys. I en tercer lloc hi ha la irrupció de Ciutadans al Parlament, amb un missatge contundentment contra el catalanisme -irrupció que veurem com modula la veu dels socialistes.

Aquesta vegada, a diferència de fa tres anys, no és Esquerra qui té en exclusiva la clau de la governabilitat. En les properes hores veurem si el PSC opta, més enllà de les declaracions de la nit electoral, per encapçalar un nou govern tripartit o si la derrota de Montilla, sumada als altres factors de la nit, els fa desistir d'intentar-ho. Aquesta és la primera interrogant. I la segona és, en el supòsit que el PSC intenti un nou govern d'esquerres, si Esquerra s'hi abocarà sense dubtes o si repensarà la seva decisió a la vista dels resultats.

I és aquí on entra en joc l'altre gran canvi d'aquestes eleccions, que és l'entrada de Ciutadans al Parlament -repetint el que fa anys ja va aconseguir el Partit Andalúsista. No cal exagerar-lo però tampoc menysvalorar-lo. En qualsevol procés sobiranista arriba un moment on els unionistes prenen una forma política indiscutiblement anti-nacionalista. No és, doncs, el problema que apareguin i entrin en el parlament aquest tipus de partits. El problema és en tot cas si els sobiranistes, (amb votants repartits políticament a CiU, ERC o ICV), estan fent o no el que cal fer per a avançar i per a portar Catalunya a una quota de llibertat superior a la que tenim ara. En els pactes possibles també hi ha d'haver respostes a aquest interrogant.

Acte segon: els pactes

Un parlament amb sis partits i més complicat encara. Més ric, si es vol així. Aquest és el resultat més clar de les eleccions a la presidència de la Generalitat. Hi ha guanyadors, però no poden inflar tant de pit com per a governar. I hi ha perdedors.

Guanya Convergència i Unió, que aconsegueix 11 escons més dels que obté el Partit Socialista, aconsegueix guanyar en totes les circumscripcions en vots i en escons i guanya fins i tot a Barcelona. Però no arriba als més de 50 escons que les enquestes de campanya li permetien somniar.

Guanya Iniciativa, que treu els millors resultats en dècades, consolida la seva presència arreu del territori i disputa el vot jove a Esquerra.

I guanya Ciutadans, que aconsegueix fer un notable forat electoral a Barcelona i entrar al Parlament amb un missatge inequívocament anti-nacionalista. Un missatge que pot provocar situacions complicades en un futur immediat.

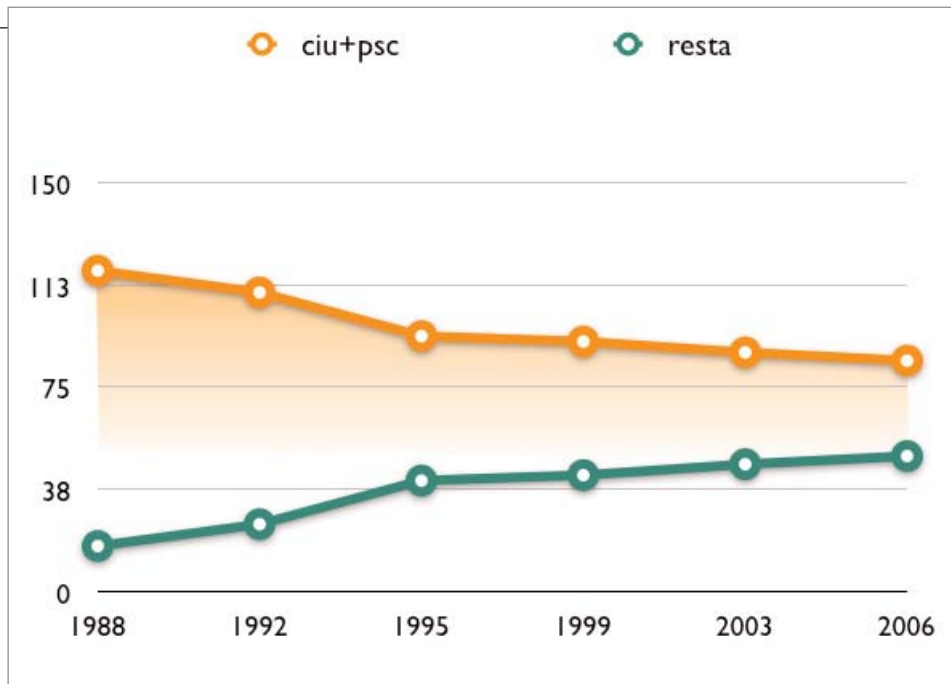
Mentrestant, perd especialment el PSC, que recula fins quedar a 11 escons de CiU i veu com la suma dels diputats d'ERC i ICV suma poc més o menys el mateix que els seus propis. ERC i PP, finalment, aguanten bé malgrat la pressió a la qual han estat sotmesos i estan a l'espera dels pactes en què es jugarà el futur immediat del país.

LES ANÀLISIS

- **L'efecte Roma** | Pàgina 2
- **L'efecte Felipe** | Pàgina 3
- **L'efecte Montréal** | Pàgina 4

En un parlament de sis partits és més important saber configurar blocs polítics que no el creixement de cadascun dels partits per ells sols

L'efecte Roma

voltant de la seva figura el tripartit. CiU clarament no ho ha entès, a la vista de la campanya que ha fet, tan agressiva que no posa fàcil cap mena de pacte posterior.

A diferència del que passa a Itàlia, però, la porositat entre els blocs és encara gran, tant com per a no poder-los donar per estables. CiU i PSC comparteixen una franja de votants important entre ells i amb ERC. I el PP comparteix també espais amb CiU i amb PSC. Només Ciutadans i Iniciativa tenen frontera sols amb dos partits -posant Iniciativa només en l'àmbit de l'esquerra i Ciutadans només en l'àmbit de l'espanyolisme.

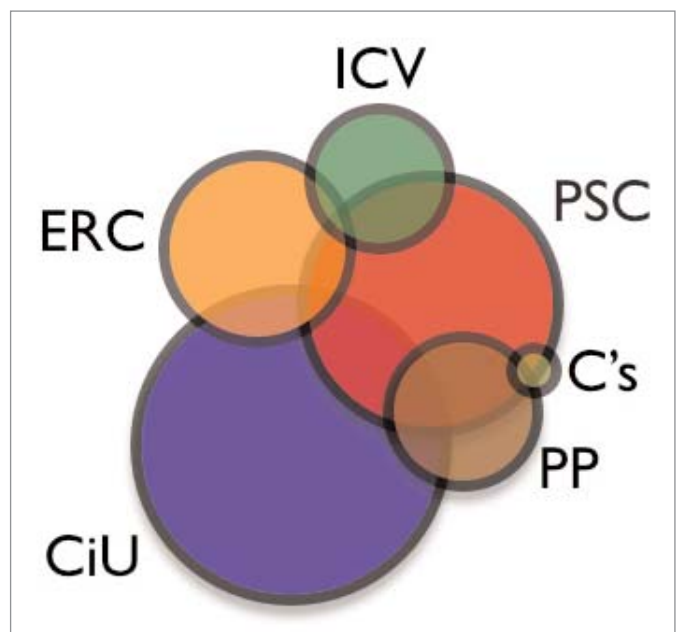
I és això, la qüestió nacional, el fet que encara acaba d'impedir que el parlament català esdevinga un parlament a la italiana. Allà s'han configurat dos grans blocs en l'eix ideològic, l'Ulivo i La Casa de les Llibertats, que coordinen i agrupen un bon grapat de partits polítics que accepten un lideratge i un programa comú. Potser és aquest el camí cap on va el Parlament de Catalunya.

El Principat mai no ha estat un país bipartidista. Al llarg de la transició, però, el pes dels dos partits majors (CiU-PSC) havia anat creixent degut a la pèrdua d'influència del PSUC i la pròpia Esquerra i a la desaparició de les opcions de centre estatal, tipus UCD.

Les eleccions de 2003, però, van marcar un tombant: Esquerra, amb una pujada molt gran, es va consolidar com un partit a mig camí entre els dos grans i els dos petits. I en aquestes de 2006 encara s'ha donat un pas més: Iniciativa ha crescut i sumant els vots d'ERC i ICV pràcticament ja tenen els mateixos que el PSC, i ha entrat un sisè partit al Parlament, Ciutadans.

L'efecte Roma pren així cos. Un parlament amb sis partits és un parlament complex i la suma dels dos partits grans té el 2006 un resultat molt diferent al que tenia fa més o menys vint anys. El 1988, la suma de CiU i PSC representava 118 dels diputats del Parlament mentre que la resta de partits només en tenia 17. En canvi, el 2006, la suma de CiU i PSC dóna 85 diputats i la resta ja en suma 50.

Això porta cap a la configuració de blocs electorals, com una figura política més important encara que el partit. Al parlament italià els dos grans partits han optat no per intentar créixer ells sols, sinó per fer l'esforç de configurar blocs de partits al seu voltant. I al parlament català aquesta podria ser també una tendència imparabla. Maragall sembla que ho va entendre i va saber configurar al

El camí cap a la moderació de Zapatero pot tornar a encreuar els camins del Partit Socialista i de Convergència i Unió

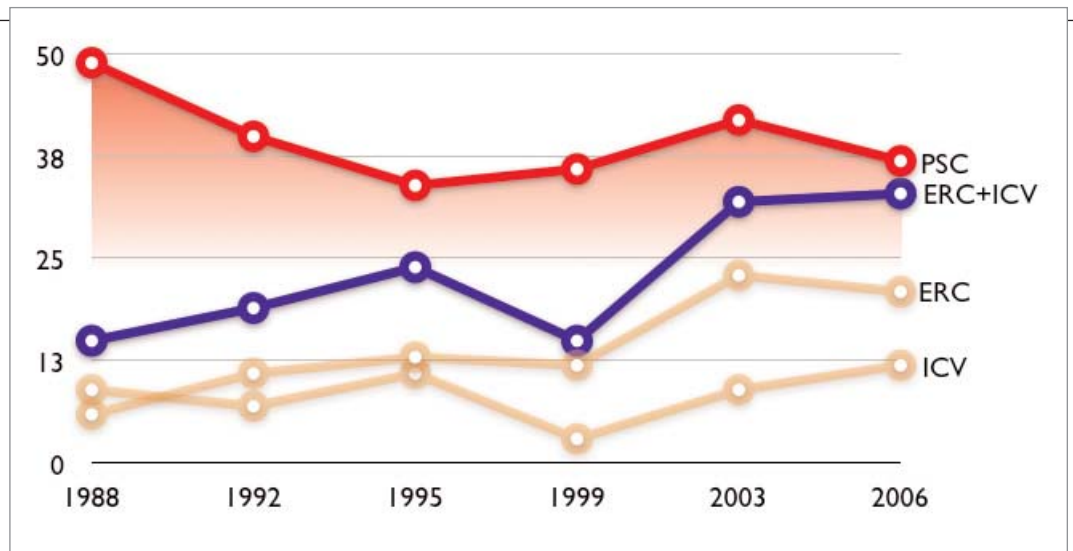
L'efecte Felipe

Quan el PSOE va arribar al govern l'any 1982, ho va fer amb un programa esquerrà que tenia com a estrelles mediàtiques l'oposició a l'OTAN o la famosa nacionalització de Rumasa. Pocs mesos després de ser al govern, el PSOE va començar a derivar cap al centre, amb una política econòmica d'on van desaparèixer per sempre els conceptes de l'esquerra tradicional, assimilada a la que podria fer qualsevol partit europeu de centre, i amb el gir favorable a

l'OTAN que li costaria els primers disgustos amb part del seu electorat. De la nit al dia es va passar del "No d'entrada" al sí a l'organització militar atlantista, provocant un cruiximent entre molts que havien cregut que, amb l'arribada dels socialistes al poder, una altra política era possible.

Pel que fa a les relacions amb CiU, el PSOE va passar en molt poc temps de la querella per Banca Catalana (que provocà una tensió majúscula entre els dos partits) al pacte de governabilitat i els elogis que, encara avui, Felipe González prodiga envers Jordi Pujol. Curt i ras: el PSOE va descobrir en la moderació tradicional de CiU una aliança perfecta del seu propi model de moderació. I si això tenia el cost de la marginalitat del PSC al Principat, ho donaven per bo. Els diferents candidats que els socialistes van anar posant al davant de Jordi Pujol sabien que tenien la cua de palla i que el suport de CiU al PSOE a Madrid no deixava quasi cap marge d'actuació política als socialistes catalans.

Els vuit anys de govern del PP, amb el mateix suport de CiU però

ara cap als populars, van permetre tanmateix un canvi històric de discurs al PSC, que va coincidir, a més, amb una revisió del poder al socialisme amb l'arribada de Zapatero. Els socialistes van optar per acorrallar els convergents amb el tripartit, intentant assimilar-los a la clarament impopular política del PP.

I en aquestes va arribar Zapatero al govern, de nou amb gestos esquerranistes, coincidint amb el govern tripartit. En els primers mesos va fer una política clara d'aliances amb Esquerra i Iniciativa, marginant CiU. Però, a poc a poc, Zapatero ha començat a moderar el seu discurs, segurament a la recerca de més seguretat electoral. I en aquest camí sembla que, com li va passar a Felipe, torna a trobar-se amb CiU. El PSOE no amaga que, pels seus propis interessos, preferiria molt clarament un govern amb CiU a un govern amb ERC i ICV. Més encara quan el poder del PSC s'ha reduït notablement, perquè l'esquerra catalana avui és ja tan plural que la suma d'ERC i ICV gairebé empata els escons del PSC. En aquest context, el PSC hauria de governar molt afeblit dins el tripartit, una situació que causa pànic al madrileny carrer de Ferraz.

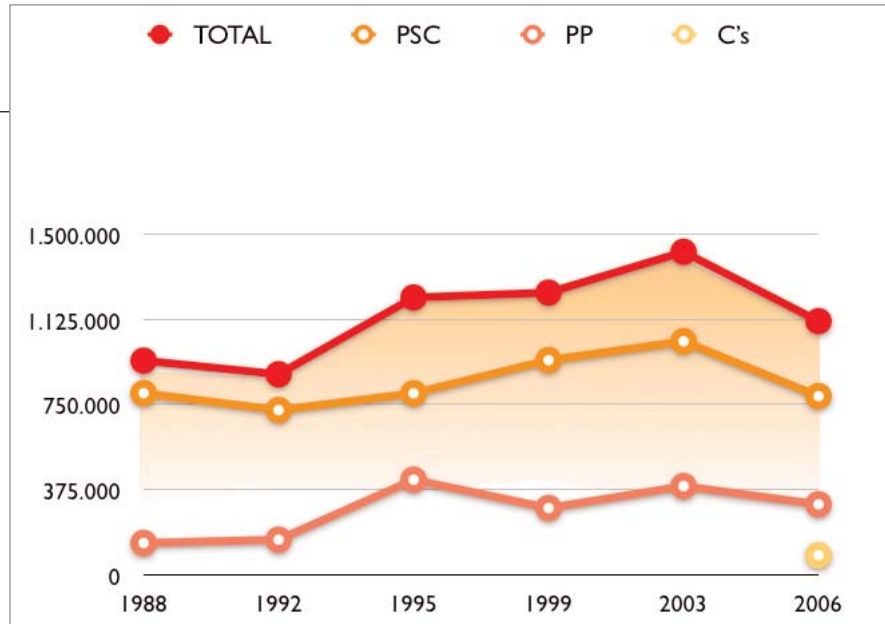
L'efecte Ajuria-Enea

Una diferència substancial entre el procés polític basc i el català és que l'espai eco-socialista al País Basc és capaç de governar en un front d'esquerres però també en un front nacionalista, mentre que aquí només contempla la primera opció. Malgrat que ICV rep també una part del vot sobiranista i que la seva posició federalista l'allunya

nacionalment del PSC, els eco-socialistes no volen ni sentir a parlar de pactes possibles on CiU hi estigui inclosa. Malgrat l'experiència basca i potser també perquè CiU no ha fet res per a guanyar-se aliats a la seva esquerra.

Sempre que hi ha un procés sobiranista apareix un grup anti-nacionalista

L'efecte Montréal

No hi ha cap país del món on avanci un procés sobiranista o simplement nacionalista i els unionistes no s'organitzin i aconseguixin representació. Especialment a la capital. Això ha passat arreu, a Montréal amb el nacionalisme quebequès, a Bilbao amb el nacionalisme basc, a Belfast amb el nacionalisme irlandès o a Brussel·les amb el

nacionalisme flamenc. Excepte en el cas basc, als altres llocs els unionistes han creat partits específics, que es defineixen com anti-nacionalistes i que, en realitat, representen la forma extrema del nacionalisme canadenc, espanyol, anglès o francòfon, segons el cas. Al País Basc es dona la circumstància que aquest "anti-nacionalisme" el representen PP i PSOE, que ja fa anys que han abanderat sense embuts la lluita contra l'hegemonia del nacionalisme basc. En els altres llocs, però, la tebiesa dels grans partits ha donat origen a l'aparició de formacions concretes, clarament unionistes, que normalment redistribueixen el nombre d'escons dels votants no sobiranistes i que generalment no cerquen un canvi radical del panorama polític sinó només influir de forma decisiva sobre els partits no sobiranistes moderats. És el cas de Brussel·les i el Front Democratique des Bruxellois Francophones, per exemple.

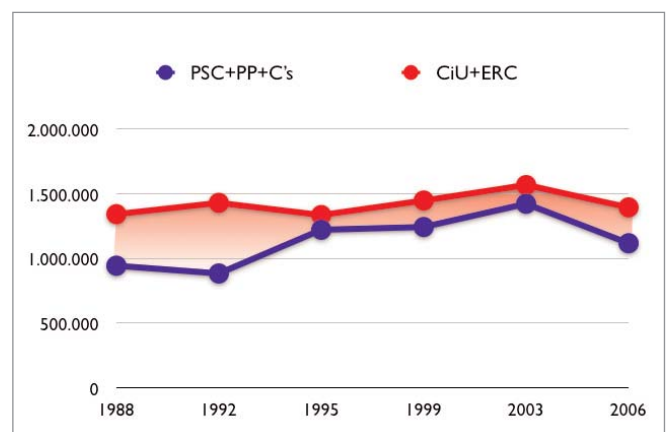
Amb tot, el cas que pot resultar més interessant d'estudiar és el de la capital del Quebec, Montréal. Té moltes semblances amb Barcelona. Com Barcelona, representa una part molt important de la població total del país. Com Barcelona, acull moltíssima població nascuda fora i es veu a ella mateixa com una "ciutat internacional" amb característiques pròpies i diferenciades sobre la resta del país. I, com a Barcelona, hi ha una elit intel·lectual ressentida amb el nacionalisme que estructura un discurs presumptament cosmopolita, que de fet cerca erosionar la força del nacionalisme. Aquesta elit fins ara s'aplegava al voltant del PSC, sobretot, i del PP, però l'actuació de Maragall, que han considerat massa nacionalista, els ha fet trencar amb els socialistes, a diferència per exemple del que passa al País Basc.

L'irrupció de Ciutadans en aquestes eleccions posa de llarg un model polític com aquest. Apareix un partit que no és que no comparteixi el nacionalisme, sinó que fa de la lluita anti-nacionalista el

seu sentit - com va fer en el seu moment Vidal Quadras. No és, com va ser als anys 80 el vot al PSA, un vot andalúsista. Ciutadans és un partit promulgat per intel·lectuals catalans ressentits amb el nacionalisme i

centrat en explotar les diferències demogràfiques i culturals que la capital i la resta del país tenen -com passa a Montréal. A Barcelona, tanmateix, no es pot perdre de vista que un partit nacionalista, CiU, ha guanyat les eleccions a la ciutat per primer vegada des de fa molts anys, just quan Ciutadans entra al Parlament.

En qualsevol cas, la suma dels vots de PSC, PP i Ciutadans (on s'enquadraria el vot no-nacionalista català o espanyolista) representa un nombre de votants inferior al que havien aconseguit fa tres anys PSC i PP per ells sols. De fet, el vot "espanyolista" cau per sota de les xifres que havia superat el 1995 i treu el pitjor resultat, en nombre de vots, de les darreres quatre eleccions. A més, s'incrementa la diferència de vot entre CiU i ERC d'una banda i PSC, PP i Ciutadans per l'altra. El que caldrà veure, però, és si aquesta tendència varia en les pròximes i, sobretot, si la previsible política agressiva que Ciutadans mostrarà al Parlament provoca algun efecte de major espanyolització al PP i al PSC.

CiU guanya en vots i en escons

Fa tres anys, CiU es va proclamar guanyadora de les eleccions perquè havia obtingut quatre diputats més que el PSC, però Pasqual Maragall no es va cansar de repetir que el PSC superava CiU en vots. Per a ser exactes, 7.029 vots. En aquesta ocasió, CiU ha guanyat el PSC tant en escons (+11) com en vots (+138.744 / +4,71%).

Històricament, CiU sempre havia superat el PSC en vots i en escons. Però l'any 1999, quan el PSC es va presentar amb ICV a les demarcacions de Girona, Tarragona i Lleida, van superar CiU per 4.879 vots. L'any 2003, el PSC no va repetir aliança electoral amb ICV, però va mantenir un lleuger avantatge en vots.

Un element a destacar de la victòria de CiU és la seva extensió territorial. La federació que lidera Artur Mas, tot i quedar-se lluny dels resultats que obtenia Jordi Pujol, ha estat la formació més votada a totes quatre circumscipcions i a 38 comarques catalanes. El PSC sols és el partit més votat al Barcelonès, al Baix Llobregat i al Vallès Occidental. L'any 2003, el PSC també ho era al Garraf, el Baix Penedès i el Tarragonès.

A la ciutat de Barcelona, per exemple, CiU ha tornat a superar els socialistes després de deu anys de no fer-ho. Aquest cop, han tret 35.306 vots més. CiU augmenta una mica el seu percentatge i passa d'un 28% a un 29,5%, mentre que el PSC cau del 30,6% al 24,3%.

Montilla perd 241.687 vots respecte de Maragall

José Montilla ha obtingut un total de 789.767 vots, que són 241.687 menys que els que va aconseguir Pasqual Maragall en les eleccions del 2003. Montilla mateix ha reconegut el retrocés del PSC i ha dit que caldria analitzar-ne atentament les raons. Tot i amb això, ja n'ha avançades dues: la fi precipitada de la legislatura, deguda als "errors" del tripartit, i la poca popularitat del candidat. De totes maneres, de vots, n'han perdut tots els candidats, tret d'un: Joan Saura que n'ha guanyats 40.311.

Després de Montilla, qui ha perdut més vots és Josep-Lluís Carod-Rovira: 130.257 menys que no el 2003. Artur Mas n'ha perduts 95.914 i el PP, 80.020.

Els vots en blanc es dupliquen

Els partits, els uns més, els altres no tant, han fet autocrítica de l'alta abstenció, que han entès com l'expressió del desencís d'una part de l'electorat, un desencís que alguns votants han expressat a les urnes: el vot en blanc. En aquesta ocasió hi ha hagut 60.025 sufragis en blanc (un 2,03% del total). Es tracta d'un vot en blanc significatiu perquè dobla manifestament el dels comicis del 2003, que va ser del 0,91% (30.212 vots).

I no sols això, sinó que també hi ha hagut gairebé el doble de vots nuls (13.324) que no a les eleccions del 2003 (8.793). A més, el partit Escons Insubmisos, que es presentava als electors descontents com una opció alternativa al vot en blanc i al vot nul, també ha crescut notablement: dels 2.220 vots del 2003 ha passat ara a 8.793.

Quatre blocaires han comentat la nit electoral des de VilaWeb

Quatre blocaires que tenen bloc obert a MÉS VilaWeb han comentat els resultats electorals des de la redacció de VilaWeb. Pere Meroño (Barcelona), Marcús (Terrassa), Saül Gordillo (Calella) i Xavier Mir (Arenys de Mar) han escrit apunts al seu bloc a mesura que s'anaven fent públics els resultats.

A les següents pàgines en podeu llegir una petita mostra i, si entreu en els blocs, hi trobareu tots els apunts.

Xavier Mir

blocs.mesvilaweb.cat/xmir

Nit electoral a Vilaweb

1 de novembre de 2006 | 19:55h

Vilaweb ens ha convidat a seguir la nit electoral des de la redacció i personalment no puc sinó estar-los agraït. Serà tota una experiència per a algú que no és periodista. Són tres quarts de vuit i per aquí, on també hi ha el periodista bloqueaire de referència Saül Gordillo, se senten diversos sondejós. D'aquestes eleccions no se n'esperen grans davallades ni majories ajustades. Sembla clar que CiU pujarà, però tot allò que no sigui majoria absoluta pot no servir de gaire tenint en compte campanya i estratègies. Que els socialistes baixen tampoc és cap sorpresa, però caldrà veure si és una davallada de crisi en tota regla o què. La tercera qüestió és que passarà amb ERC, tot i que la meua aposta personal és que tampoc tindrà ocasió de ser decisiva perquè CiU preferirà governar en solitari (la sociovergència sense foto) Fins i tot la pèssima notícia que el partit del pallaso caganer Boadella obtingui representació seria anecdòtic. El resultat d'aquestes eleccions serà determinant, més que per a aquesta legislatura, per a la que ve.

Després de Madí, Iceta

1 de novembre de 2006 | 20:39h

"CiU ha fracassat". Feliciten ICV i ERC. Augmenta el corporativisme. D'ells no en diuen res. Com que en aquestes eleccions hi podrien perdre bous i esquelles, el primer que convé és destacar que els altres han perdut, encara que hagin tret, sempre seguint el sondeig, potser una desena d'escons més. Si el PSC-PSOE s'estavella, no té altra opció que apropiarse el discurs d'ICV, o tripartit o oposició, tot i que continuen tenint l'as a la màniga de la sociovergència sense foto. A llarg termini, i si no és que la nit fa un tomb inesperat, es confirma la tendència a la baixa del PSC-PSOE, i això podria marcar un nou escenari i una nova estratègia d'ERC per a la propera legislatura. Es podria conformar aquell doble front que comentava Jaume Renyer recentment: ERC al front de l'esquerra menjant-se l'espai del PSC i CiU a la dreta, no pas mantenint a ratlla el PP, que no costa gaire (una salutació, croatatalà!), sinó dirigint l'empresariat català cap a un procés valent. Aquesta és la feina de CiU. Ara torno.

46-41 a 47-40

1 de novembre de 2006 |

21:31h

Ara ja és 46 per a CiU i 41 per al PSC.

Mentrestant, Puigcerçós ens recorda el setge que ha patit ERC. Nova dada en temps real que confirma l'evolució prevista. La qüestió serà veure fins on arriba. I els 19 d'ERC

també han de pujar una mica més. Això apunta a la possibilitat matemàtica d'un acord ERC-CiU, tot i que us recordo que les matemàtiques són una cosa i les voluntats en són una altra.

Reacció de Quim Nadal: crec que el cava es tornarà a quedar a la nevera.

Hem superat l'equador de l'escrutini. Aventuro que PSC quedarà per sota dels 40; jo aposto pels 38, que seria perdre'n quatre. I també crec que CiU s'acostarà molt als 50. Però caldrà veure com es reparteix entre ERC i CiU l'augment en el tram final de l'escrutini.

Fa una estona que l'escrutini s'ha aturat en el 53,53 %

Ara parla Bargalló. Per a ERC, mantenir-se seria un bon resultat i guanyar algun escó seria un èxit tenint en compte com han anat les coses.

47-38-21 o com ERC fot un salt sense passar pels 20 i espera't

1 de novembre de 2006 | 21:42h

Falta un 20 % i ja no hi haurà canvis de tendència. Ara parla Duran i Lleida. A priori, 47 escons vol dir només guanyar-ne un, i això tampoc és rendibilitzar gaire el grandíssim fracàs que diuen que ha estat el tripartit. No n'hi ha per llançar coets, però que no pateixin, que governaran. Crec que la clau dels propers minuts serà veure si els Ciutadans aguanten per sobre del 3 %. Si no aguanten, com es repartiran els escons?

Paràlisi? Tripartit II

1 de novembre de 2006 | 22:21h

Si res no es mou, és versemblant que es plantegi la continuïtat. CiU es pot quedar sola en la seva estratègia de desgast si això passa. Els atacs al tripartit ja no poden anar

a més. Hi ha hagut, com era de preveure, una gran quantitat de persones que han tornat a CiU després d'haver votat ERC el 2003. Però ara caldrà veure quina actitud tenen el 2010. El vot nacionalista que ha fugit cap a CiU per no veure Montilla vot tornar a donar suport a ERC perquè aconseguixi superar els socialistes. Tornarem a veure Madí fent DVD? Com afectarà la legislatura el fet que no estigui centrada en l'estatut? Ara comencen les teories, les discussions, les especulacions.

CiU no rendibilitza gaire l'oposició

1 de novembre de 2006 | 22:05h

CiU acaba de pujar als 48, que només en són dos més dels que tenia. No és un balanç tan espectacular, però el problema és que Montilla punxa tan descaradament que l'alternativa del tripartit també queda tocada. Saura està parlant i està eufòric, però podria ser que amb 9 escons hagi estat al govern i amb 12 no hi sigui. Tot és obert, però aparentment CiU no pot treure gaire pit. El poble ha parlat i no sabem què demana si ens preguntem pel tripartit, però no he vist que demani convergència a crits.

Estic sentint Carod, i la seva humilitat i franquesa és clara: és l'únic que reconeix que ERC no ha guanyat les eleccions. Pel que m'arriba, és versemblant que l'escrutini no canviï res. Si es confirma, si res no es mou prou, el punt d'arrencada és l'habilitat de CiU per trobar amics on no ha semblat amistat. Si no en troba, la segona qüestió és saber com seria un tripartit reeditat. Si es reedita, es desmunta bastant l'estratègia de CiU de deixar el tripartit com un parèntesi. El tripartit pot ser el model de transició cap a un nou escenari. Tot és obert.

Saül Gordillo

blocs.mesvilaweb.cat/sgordillo

Degoteig d'escrutini

1 de novembre de 2006 | 21:10h

Anem mirant l'escrutini, ara al voltant del 25%. CiU, 45; PSC, 42; ERC, 19; PP, 14; ICV-EUiA, 12; C's, 3.

Molt ajustada la pugna Mas-Montilla. Però cal tenir en compte que els primers escrutinis són els metropolitans. Les comarques arriben un pèl més tard. I a comarques l'hegemonia nacionalista és evident. CiU i ERC pujarien, i caldria veure què passa amb Ciutadans. És molt probable que C's entri, perquè a la demarcació de Bar-celona voreja el 3%.

Les municipals són a tocar: sociovergència "in albis"?

1 de novembre de 2006 | 23:18h

Les pizzas van molt bé. Te les menges mentre escrius, pràcticament. I pots parlar per telèfon, arribat el cas. Amb la mà, no calen coberts. Una llauna de Coca-Cola (avui trenquem la dieta) per fer-les baixar.

Els amics de Ràdio Mataró em van trucant per comentar la jugada, amb en Joan Salicrú, en Rafa Navarro, la Teresa Carreras i l'Anna Palà. A Mataró CiU ha guanyat. Mataró és una ciutat de 130.000 habitants de la segona corona metropolitana, on el PSC només havia guanyat les eleccions al Parlament en una ocasió, el 2003 amb Pasqual Maragall. Ja és curiós, això. José Montilla no ha arossegat el votant dorment del PSOE quan es tracta d'unes eleccions al Parlament de Catalunya. El Montilla candidat al Congrés no és el Montilla candidat al Parlament, i a Mataró s'ha evidenciat. Per tant, Artur Mas supera Montilla en una ciutat en què els socialistes governen l'Ajuntament des del 1979. Prenguin nota.

A part de la variable Barcelona-Madrid, que he anat escrivint, amb tot això d'en Zapatero i el pacte de La Moncloa (sociovergència *in albis*) hi ha un factor important a

tenir en compte. Són les eleccions municipals de la propera primavera. El PSC no pot fer segons què. Ha de calcular si hipoteca els seus alcaldes i governs tripartits d'esquerreres, des de la capital, Barcelona amb el nou i jove Jordi Hereu, fins a les ciutats mitjanes com Mataró, amb Joan Antoni Baron, i els pobles i poblets.

Quan em plantejo això de les municipals, em pregunto: ¿I si Mas governa en solitari, amb una sociovergència de Montilla a l'oposició fins passades les municipals?

Sociovergència: el resultat que convé al PSOE

2 de novembre de 2006 | 00:48h

Al carrer Nicaragua l'ambient era de funeral. M'expliquen que Maragall hi ha arribat com un milhomes. Ha traspassat el sentiment de dia de difunts al company Montilla. Onze escons són molts. Perdre a Barcelona demarcació els fa molt de mal. L'entrada de Ciutadans és l'estocada final.

Per al PSC, el resultat és desastrós. Però no ho tenen tot perdut. Si volen. El tripartit suma, i tant Iniciativa com Esquerra es poden afegir tranquil·lament, sempre i quan s'acabin d'entendre. "Aprendre dels errors", he sentit dir a Castells. Un govern més àgil (amb menys consellers) i més compacte. El Tinell no és el model a seguir. Fora els regnes de taifes!

Però han parlat molt, ell i Felip Puig, de govern fort i estable. I quan CiU i PSC diuen això solen pensar en excloure ERC. S'han

passat tota la campanya rebutjant la grossen koalizien. Montilla deia que no hi havia cap greu crisi que la justificués. Mas assegurava que no ho faria. Però, ¿ens els creiem?

Per al PSOE, però, el resultat d'aquest 1-N no és tant dolent. És dels millors. CiU guanya claríssimament en vots i escons, però per governar ha de fer la tria: Esquerra o PSC. Si Mas planta Zapatero i aposta pels independentistes, l'operació sociovergent a Madrid perilla. Duran ministre? Díficil. Si aposta pel PSC, a dins del govern o amb suports externs fins passades les municipals,

per exemple, l'idil·li de La Moncloa es mantindria més vigent que mai.

Quan Pepiño Blanco parla, emet sociovergència espanyola i convergisme català, que és el mateix però canviant l'ordre dels factors, que sí afecta al producte. CiU-PSC aquí i PSOE-CiU allà. Tant amics. Els del carrer Ferraz i La Moncloa no frisen per veure el retorn dels independentistes al Palau de la Generalitat, siguem pràctics. Un Mas condicionat per un

Montilla-Castells garantint l'estabilitat és la quadratura del cercle per a Zapatero. I per a Duran, que s'ha passat la campanya dient que l'únic principi d'Esquerra és "no tenir principis".

La sociovergència ha passat de puntetes aquesta nit electoral. El debat era tripartit sí o no. Més del mateix o foc nou. Ningú ho sap. Els propers dies hi haurà moltes reunions, trucades i fotos (públiques i privades). Especula, que alguna cosa queda.

Enmig de la confusió, de la bogeria especulativa agafo el telèfon. Truco a un polític convergent. Està pel pacte sobiranista, de totes totes. Truco a un polític republicà, esperen les trucades. A veure què ofereix Mas, si és que ofereix. A veure què ofereix Montilla, si és que ofereix.

Molt de soroll per a no res. Tres anys de sacsejada política i estatutària hauran servit perquè les coses segueixin allà mateix. *Grosso modo*, és clar.

Marcús

blocs.mesvilaweb.cat/marcus

L'aposta estratègica d'ERC

1 de novembre de 2006 | 22:21h

Sense que s'entengui com una valoració en positiu, crec que l'aposta estratègica d'ERC ha donat una mica de bon resultat, però poc. M'explico, si ERC va pactar amb el PSC i va fer possible el Tripartit, no era per res més que per menjar-se terreny del socialisme català. ERC ha aguantat el tipus força bé i els socialistes han baixat considerablement, però tot i així, no es pot qualificar com un pas significatiu d'ERC.

La Porra i les enquestes

2 de novembre de 2006 | 00:44h

Una primera ullada a la Porra de les eleccions d'aquest bloc ens diu que ningú ha fet "un ple al 15". Tot i això, hi ha qui s'hi ha acostat. Demà m'ho miraré amb calma.

Pel què fa a les enquestes, s'hi van acostar les següents:

*25/10/2006: CIS: (document pdf) 1986 entrevistes del 2 al 15 d'octubre: CIU 50-52; PSC 39; ERC 21; PPC 13-14; ICV 10-11.

*25/10/2006: Antena 3 (TNS-Democopia): CIU 48-49; PSC 39-40; ERC 20-21; PPC 14-15; ICV 12.

*24/10/2006: El Periódico (GESOP): CiU 47-49; PSC 39-41; ERC 19-20; PPC 14-15; ICV 12-13.

*23/10/2006: Setè Racòmetre de Rac1: CIU 52-54 (+6/+8); PSC 35-37 (-7/-5); ERC 20-21 (-3/-2), PP 14-15 (-1/=); IC-V 10-13 (+1/+4).

*21/10/2006: Dossier Econòmic (Institut DEP): CIU 49-50; PSC 38-39; ERC 20-21; PPC 15-16; ICV 10-11.

*19/10/2006: Setmanari Actual (gràfic) (Institut DEP, 1.237 enquestats, del 5 al 16 d'octubre): CIU 49-50; PSC 38-39; ERC 20-21; PPC 15-16; ICV 10-11.

*16/10/2006: Cinquè Racòmetre de RAC1 (pdf): CIU (52); PSC (37); ERC (20-21); ICV (12-13); PP (13-14).

*09/10/2006: 5è Racòmetre de Rac1 (pdf): CIU 52 (+6); PSC 37 (-5); ERC 20-21 (-3/-2); ICV 12-13 (+3/+4); PP 13-14 (-2/-1).

*02/10/2006: Resultats del 4art Racòmetre : CIU 52; PSC: 38; ERC 20; ICV 13; PPC 12.

*25/09/2006: Tercer Racòmetre de RAC1: CIU 53; PSC-PSOE 37; ERC 20; ICV-EuiA 13; PPC 12.

*2on Racòmetre de RAC1 (18/09/2006): Aquí el document en pdf.

Resultats: CIU 53 (+7), PSC 37 (-5), ERC 21 (-2), IC-V 12 (+3), PP 12 (-3).

El Racòmetre de RAC1 l'ha estat encertant bastant, excepte amb CIU, que sempre li donava una mica massa.

Valoració final i me'n vaig a dormir

2 de novembre de 2006 | 01:20h

Quan vaig rebre l'oferta de Vilaweb per participar conjuntament amb els blocaires Saül Gordillo, Xavier Mir i Pere Meroño per cobrir la nit electoral des de les instal·lacions de Vilaweb em va fer molta il·lusió. La veritat és que tot i els nervis -i és que en sóc molt de nerviós!

m'ho he passat bé. Ara, a la 1 del matí m'està agafant el "baixón", estan desapareixen els nervis i s'estan convertint en cansament. Escriure em costa poc, parlar en públic una mica més, però sortir a la tele em fot dels nervis, per tant no m'ho tingueu molt en compte si em veieu per Vilaweb TV demà i no dic res de l'altre món -la veritat, em sembla que he fet una valoració molt pobra, cosa de la por escènica-

Bé, a part d'això, ha estat una experiència molt bona per un no periodista enamorat del periodisme digital i els mitjans en general.

El fet que la nit electoral hagi estat tant curta, ha provocat que els escrits hagin estat

poc meditats i molt curts, però no podia ser d'altra forma. Mentre escrivia, no podia estar pels comentaris de la televisió i la ràdio, cosa que m'ha fet valorar el què anava succeïnt basant-me molt en els resultats objectius i prou, a part dels comentaris que anava caçant de passada.

Pel què fa als resultats electorals, he de dir que patia una mica amb les primeres estimacions, però al final no està malament del tot, tot i que podria haver anat millor. CIU i ERC segueixen sumant majoria absoluta, PSC ha baixat força per sota del límit dels 40 i ha entrat un nou element a valorar en un futur pròxim, els Ciutadans. Els dos primers fets em fan valorar amb un cert optimisme els resultats (i no parlo de futurs pactes). Pel què fa a Ciutadans, ja anirem veient com anirà, però més d'un moderat ho deixarà de ser.

I, ara què? Doncs, ara a veure com van reaccionant els contactes entre partits. No m'atreveixo a fer una aposta de futur immediat. Amb tot, no descarto la sociovergència sense el PSC al Govern, ni el Tripartit amb alguna sorpresa (sense Montilla?), ni tampoc el Pacte Nacional (tenint en compte que CIU no ha pujat massa i ERC ha baixat una mica. CIU no pot seguir buscant-se enemics i ERC no sé fins a quin punt pot treure rèdit electoral d'un nou Tripartit).

Bé, ara a esperar, esperar, esperar... (Casablanca dixit).

Pere Meronyo

blocs.mesvilaweb.cat/peremerono

Catalunya és així, senyora baronesa

1 de novembre de 2006 | 22:40h

sobretot, no s'espantessin les criatures!: Catalunya és així. sí, senyora. són moltes Catalunyaes, de fet, les que tenim a la vista. això és normal. lògic. natural. fins i tot convenient. i políticament, apassionant. ei, i no em justifico ni justifico a ningú ni a res. la política és una feina arran de terra. feina de pragmàtics. de funambulistes. d'apamadors. ep, i amb ideologia i principis, que ningú no se n'oblidi. no m'espanta, doncs, que al meu país li hagi sortit un punt negre. és, són Catalunya, els ciutadans de Ciudadanos. no pas marcians. són d'aquí. com els del PP. com tutti quanti. insisteixo, que ningú no s'espanti. és així i així hem d'acceptar-ho. i, sobretot, posar-nos a treballar amb el material de la realitat, amb coses tangibles i certes. no pas amb constructes andronòmics, amb idees bastides sobre el no res. realitat, doncs, entra a dojo, i converteix-te en política. la política que ens interessa. la que ens convé. la que volem -aquells que pensem semblantment. hi ha tot un món per conquerir. qui se n'apunta?

ep, algú té una calculadora!

1 de novembre de 2006 | 22:51h

ara, la negociació, les travesses, els rumors, el joc de taula -per sobre i per sota-, els corredors, el xiuxueig, comparà a cor què vols. és, no en dubtem, la part central de la nova etapa que s'obre. no obstant això, cal no negligir l'anàlisi acurada dels números, les pujades, les baixades, els transvasaments, les mudances. i, sobretot sobretot, els perquè, el significat, què vol dir?, que demana, la nova situació?, i canviar-ne tot allò que calgui. pensar la política no sols tàcticament sinó amb sentit estratègic. destriant el grà de la palla. amb cura, traça, amb tacte. i, no ho perdem de vista, amb tones i tones de realitat. realitat entesa en la seva pluralitat, complexitat. hora, doncs, de ments obertes, pràctiques, que tendeixin a la omnicomprensivitat. tot orelles. tot ulls. temps dels números. anàlisi. lupa. microscopi. calculadora.

L'entorn i la piscina

1 de novembre de 2006 | 23:01h

miro als nois que m'envolten. joves. apassionats. pencaires. amb sòlides conviccions nacionals. llegeixo uns resultats. veig els rostres. la veu. ha agradat, i molt, a mi també, la consolidació d'Esquerra. ha satisfet que ERC i CiU sumin majoria. ha provocat un gran neguit, una basarda moderada i amb regust a incertesa, la irrupció del lerrouxisme valent i sense màscares. el mirall en què ens miràvem, ves que hi farem, no ens aportava, tots els perfils amb claredat, hi havia zones obagues que, per fi, han acabat aflorant. així doncs, hi ha números que no quadren, matisos i colors inconeguts. fuig, home, fuig. hi ha la realitat que et guaita, que et desafia, que et convida a capbussar-t'hi. Jo em tiro a la piscina, i vosaltres, que coi esteu esperant?

3 pizzes, 2 rostres sorruts, i 3 telèfons a l'escala

1 de novembre de 2006 | 23:10h

això és, en guarismes, a les 23.07, la redacció de VILAWEB. gent que penca. que no atura. amorrada a la pantalla. teclejant bojament. la tele encesa. el telèfon sempre disponible. el cap bategant a cent per hora. això és comunicació. i això una redacció. una droga dura. ningú que no ho hagi viscut abans no sap el que s'està perdent. jo vaig començar a tastar-la a les primeries dels 80. i, el cert, és que no me'n cansaré mai. a mi, aquesta marxa, em va. és una professió, la de periodista, que enamora. i per a mi, el meu principal referent ara que faig d'escriptor de llibres.

la nit dels somriures glaçats

1 de novembre de 2006 | 23:20h

els dos primers de la classe, en M. i en M. els he vist amb els somriures glaçats. Més glaçats, de fet ben glaçats, els del guanyador -ja veus com és la vida, dura i insidiosa, que no perdona, com deia el príncep ... demasiado tarde nos damos cuenta de que la vida va en serio -Gil de Biedma, més o menys, dixit-. sí, parlem de somriures glaçats. tot amb tot, a qui he vist millor és a en Montilla. una màquina, tu. un paio que no para de barrinar. que ho té tot ben apamat. coneixedor dels mecanismes de poder. l'he vist bé, us ho juro, a en José. molt bé. massa i tot. als convergents, però, els he trobat arronsats, amb sensació de globus punxat. les campanyes són així: una mena d'afrodísiac que et fa volar pels núvols i perdre el sentit de les proporcions, de la realitat pura i dura. somriures glaçats. acceleració cardíaca. au, passeu pàgina, i a arromangarse toca. el festival no ha fet altre que començar.

my way

1 de novembre de 2006 | 23:29h

irrepetible, tu, l'experiència d'aquesta nit a Can VILAWEB. la gent. el despatx. la forma de pensar i de ser. joventut, empenta, rebequeria. les pizzes. la tele. els telèfons. internet. tots i tothom connectats. un dia, però. només. moment viscut i efímer. i prou. una càpsul.la. un fotograma. i el cas és que demà cal tornar, i tornaré, com hi ha món, a la normalitat més normal. jo seguiré amb la meva. de política no en parlaré gaire. de política parlamentària o de política politicista poquet. el meu camí són les pel·lícules. els llibres. els retrats. l'actualitat. les fal.leres. en fi, cultura, comunicació, literatura. és el meu camí benvoludament escollit i triat. A la meua manera. a mi m'agrada. és my way. ens veiem.

Un especial multimèdia en la nit electoral

VilaWeb va estrenar la nit electoral un nou model de presentació informativa, amb uns formats especials multimèdia, que inclou vídeo dins les informacions.

En punxar sobre el botó que ho indica, aquest especial es desplega per damunt de la pàgina habitual. Dins, els lectors hi poden trobar els resultats en el conjunt del Principat i en cadascuna de les circumscripcions, així com un conjunt de fotografies i frases destacades de cada un dels candidats.

VilaWeb TV ha inclòs també un vídeo de cadascun dels líders dels partits que han aconseguit entrar al Parlament. El vídeo recull el moment clau de la nit electoral, la primera de les declaracions dels candidats, quan el resultat ja era el definitiu.

Des d'aquest especial multimèdia també es pot accedir a les webs dels sis partits parlamentaris i es pot descarregar aquest especial en format paper.

Amb la incorporació d'aquests formats multimèdia, VilaWeb continua creant nous espais i formats per a fer millor encara la seva lectura. Darrerament, tant els blocs com VilaWeb TV han tingut una enorme acceptació, reforçant el caràcter líder de VilaWeb, tant pel que fa al nombre d'usuaris com pel que fa a la capacitat d'innovació.

VILAWEB EN PAPER

VilaWeb ofereix als lectors en ocasions excepcionals edicions en PDF que es poden imprimir en paper. Trobareu totes les edicions anteriors a www.vilaweb.cat/www/vwpdf

Partal, Maresma i Associats SL
 Tàpies, 2 Barcelona 08001 · Telèfon: 932 276 630
redaccio@vilaweb.cat

Editora: Assumpció Maresma
Director: Vicent Partal
Cap de projectes: Dolors Castellón
Redacció: Martí Estruch, Germà Bustamante, Montse Serra, Enric Borràs, Teresa Bau, Josep Casulleras, Martí Crespo, Eugènia Riera, Andreu Barnils, Anna Boluda, Amaya Ruiz i Josep Maria Foix.
Maquetació i infografia: Jordi Juan i Àlex Llopert
Sistemes: Albert Salamá, Francesc Pascual i Arkaitz Zubiaga
Publicitat: Jaume Prenafeta i Alba Subirana
Cap d'estil: Jem Cabanes
Secretaria i administració: Rosa Pérez i Sandra Vilalta